

Arrest

nr. 139 321 van 24 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 november 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 6 februari 2012 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Gezien de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig.”*

1.3. Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 6 februari 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid meegedeeld op datum van 18/11/2011

*wordt aan (...) van **NIGERIA nationaliteit (...)**het bevel gegeven **om uiterlijk op 07/03/2012** het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende Staten : Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster werpt de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat haar land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst slechts naar het feit dat verzoeker geen geldig reisdocumenten heeft.

Het is algemeen geweten dat de Nigeriaanse autoriteiten te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij honderden doden vallen. Hierbij worden alle Nigerianen geïsoleerd.

Gelet op het bestaan van een reëel risico in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, diende de dienst vreemdelingenzaken deze gegevens te onderzoeken. Dit onderzoek diende uit de bestreden beslissing te blijken.

Bij gebrek van motivering omtrent het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Het feit alleen dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om haar in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 EVRM staat evenzeer vast. Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De bestreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorzien gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoekster, schendt zij het artikel 3 EVRM. Het is algemeen geweten dat Nigeria sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt. Sedert enkele maanden worden honderden Nigerianen dagelijks gedood omwille van de spanningen tussen de moslims en de christenen.

In een artikel van VK Banen dd. 21/01/2012 werd het volgende over de toestand in Nigeria geschreven: Nigeria is opgeschrikt door de zoveelste aanval van de islamitische terreurgroep Boko Haram. Bij een van de bloedigste aanslagen tot nu toe kwamen gisteravond in de noordelijke stad Kano waarschijnlijk meer dan 140 mensen om het leven.(....)

De aanslagen in Kano, dat eerder van Boko Haram verschoond leek te blijven, tonen ook dat de beweging zich verspreidt. Sommige waarnemers menen dat niet sprake is van één groep, maar dat binnen Boko Haram diverse facties actief zijn met deels eigen motieven.

Voor sommigen is het doemscenario aangebroken. Nigeria, het land waar moslims en christenen door Britse koloniale tot een knellende band zijn gesmeed, dreigt zichzelf te gronde te richten. Zo althans ziet bijvoorbeeld de schrijver en Nobelprijswinnaar Woyle Soyinka het. Volgens hem is een vergelijking met de Biafra-burgeroorlog eind jaar zestig van de vorige eeuw, die een miljoen mensen het leven kostte, niet overdreven. "We zien de natie de weg richting burgeroorlog gaan", zei hij in een interview met de BBC.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06/02/2012 werd genomen op een kennelijk onredelijke wijze.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

In casu, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze determinerende motieven worden door de verzoekster niet betwist noch weerlegd, en vinden verder steun in het administratief dossier. Een paspoort werd weliswaar later voorgelegd, als aanvulling op de aanvraag, maar de gemachtigde wijst er terecht opdat dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een bevel om het grondgebied te nemen wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. In casu wordt in de tweede bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motieven worden door de verzoekster niet betwist noch weerlegd.

3.4. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom een bevel om het grondgebied wordt gegeven niettegenstaande het feit dat Nigeria, haar land van herkomst, naar een burgeroorlog afglijdt en dat niet wordt gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de situatie van onveiligheid die in Nigeria heerst, hoewel algemeen geweten is dat de Nigeriaanse overheden te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij honderden doden vallen, waarbij alle Nigerianen worden geïsoleerd. Verzoekster verwijst naar een artikel van VK Bannen van 21 februari 2012 en meent dat er geen onderzoek werd gevoerd naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, wat uit de bestreden beslissing zou moeten blijken. Aldus werd volgens verzoekster artikel 3 EVRM geschonden.

3.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat in artikel 3 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden gelezen, maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde in casu niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster volgende buitengewone omstandigheden aanhaalde die rechtvaardigen dat een aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend: *“Verzoekster werd genoodzaakt om haar geboorteland te verlaten uit gegronde vrees voor vervolging; Het is voor haar thans onmogelijk om naar Nigeria terug te keren zonder een ernstig gevaar te lopen. Verzoekster roept hierdoor de bescherming in van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”*

Het komt in principe de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

Uit lezing van de aanvraag, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoeksters betoog omtrent artikel 3 EVRM zeer summier, zeer algemeen en volledig ongestaafd werd uiteengezet in haar aanvraag. Zoals reeds gesteld, in het kader van een aangevoerde grief op basis van artikel 3 EVRM, komt het aan verzoekster om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering bij terugkeer naar het land van herkomst. Vastgesteld moet worden dat verzoekster in haar aanvraag geen enkel concreet element noch een begin van bewijs aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bij eventuele terugkeer naar Nigeria er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zal worden begaan, maar dat zij zich beperkte tot loutere beweringen.

Verder moet worden opgemerkt dat verzoekster zich in haar verzoekschrift wederom beperkt tot loutere beweringen en zij geen *concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten weet aan te brengen* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, met name de spanningen tussen moslims en christenen en de aanvallen van Boko Haram, volstaat niet. De verzoekster moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

De Raad wijst er verder op dat slechts zeer uitzonderlijk een situatie van veralgemeend geweld in het land van herkomst aanleiding geven tot bescherming onder artikel 3 EVRM. In zulke uitzonderlijke situaties bestaat het reëel risico op slechte behandeling eenvoudigweg doordat bij terugkeer de verzoekende partij aan zulk geweld zal worden blootgesteld. (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 216). Het EHRM heeft echter zeer duidelijk gesteld dat een situatie van veralgemeend geweld in het land van terugkeer een voldoende niveau van intensiteit dient te bereiken om zulk reëel risico op slechte behandeling te creëren. Enkel in “de meest extreme gevallen” zal een situatie van veralgemeend geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld bij terugkeer.

Verzoekster stelt dat het algemeen geweten is dat Nigeria naar een burgeroorlog afglijdt, maar zij staat dit algemeen betoog niet nu zij niet verwijst naar algemene landenrapporten waarvan de gemachtigde

kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Zij toont niet aan dat het algemeen geweten is dat de situatie in Nigeria dermate onveilig is dat van de gemachtigde kon worden verwacht dat hij hieromtrent motiveert. Uit het administratief dossier blijkt dat het krantenartikel dat verzoekster thans voorlegt, geenszins aan de gemachtigde werd voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat hij er geen rekening mee kon houden. Bovendien moet worden opgemerkt dat één enkel voorgelegd krantenartikel bezwaarlijk als een begin van bewijs kan gelden van een uitzonderlijke en extreme situatie van veralgemeend geweld die in Nigeria aanwezig is.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging een verdedigbare grief op basis van artikel 3 EVRM naar voren bracht waarbij de gemachtigde had moeten overgaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van artikel 3 EVRM, de bestreden beslissingen op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft genomen of artikel 3 EVRM heeft miskend. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat het verzoekster vrij staat om een asielaanvraag in te dienen, uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat zulke aanvraag werd ingediend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 3 EVRM blijkt.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES